

TRAIAN DORZ

**CUGETĂRI
NEMURITOARE**

III

PĂȘUNILE DULCI
SĂGETILE BIRUTOARE
CUNUNILE SLĂVITE

*Apare cu binecuvântarea
IPS Sale Dr. Laurențiu Streza,
Mitropolitul Ardealului*

Editura «Oastea Domnului»
Sibiu 2024

PĂȘUNILE DULCI	5
Pășune dulce e Cuvântul	7
Adevărata-nțelepciune	10
1. FACERE ȘI ÎNCEPUT	12
2. MĂRGINIRE ȘI NEMĂRGINIRE	16
Cântăm Domnului	20
3. FOCUL ȘI ÎNȘTIINȚAREA	21
4. SUFERINȚA ȘI SLAVA	25
Cântări Noi	29
5. FAPTĂ ȘI RĂSPLATĂ	30
6. VIA ȘI ROADELE	34
În credința părintească	39
7. GRIJA ȘI ÎNGRIJORAREA	40
8. NĂDEJDE ȘI ÎNVIERE	45
Doamne, ce frumos era	49
9. APROPIEREA ȘI ASCULTAREA	50
10. PREZENT ȘI VIITOR	54
Părtășia adunării.....	59
11. SETEA ȘI IZVORUL	60
12. DULCE ȘI AMAR	65
Dezbinarea vine numai.....	70
13. SLUJIRE ȘI RĂSPLATĂ	71
14. BUCURIE ȘI NEFERICIRE	76
Pentru frații cei statornici	81
15. PRILEJUL ȘI PĂCATUL	82
16. MULȚIME ȘI SINGURĂTATE	86
A Ta Naștere, Iisuse.....	90
17. DUMNEZEU ȘI CASA LUI	91
18. SALVATOR ȘI SALVARE	95
Cât de Bun ai fost.....	99
19. FIORUL ȘI MINUNEA	100
20. MOȘTENIRE ȘI MOȘTENITORI	104
O Doamne, deschide-le ochii	109
21. ÎNȚELEPCIUNEA ȘI NEBUNIA	110
22. ÎNVĂȚĂTORI ȘI UCENICI	114

Pentru marea mea plecare	119
23. MUNCĂ ȘI RĂSPLATĂ	120
24. BINEFACEREA ȘI RECUNOȘȚINȚA	124
Fie-n veci slăvit.....	128
25. ORIUNDE ȘI ORICÂND	129
26. PRIMIREA ȘI DAREA	134
Veniți să privim la crinii.....	138
27. FĂGĂDUINȚA ȘI ÎMPLINIREA	139
28. VREDNICIA ȘI NEVREDNICIA	143
Domnul ne-a-nvățat.....	147
29. CĂRAREA ȘI URMELE	148
30. STATORNICIE ȘI ABATERE	152
Știți voi, fraților.....	157
SĂGETILE BIRUITOARE	159
Săgeți Biruitoare	161
Domnul este-nțelepciunea.....	164
1. HRISTOS ESTE TOTUL	165
2. PRICEPERE ȘI TEAMĂ	169
Fericiți voi, crini.....	174
3. MAMA ȘI ÎNVĂȚĂTORUL	175
4. LUMINA ȘI ÎNTUNERICUL	180
Veniți toți să-I cerem	185
5. CALEA DREAPTĂ – ȘI CĂI AMĂGITOARE	186
6. AȘTEPTAREA ȘI SOSIREA	190
Dragostea nu pizmuieste	195
7. ELIBERARE ȘI BINEFACERE	196
8. VENIREA ȘI PLECAREA	201
Doamne, Duhule Preasfinte.....	206
9. PRIMIRE ȘI DARE	207
10. MĂNTUIREA ȘI PEDEAPSA	212
Tatăl nostru Cel din Ceruri.....	217
11. VREME BUNĂ ȘI VREME REA	218
12. UNIRE ȘI SUFERINȚĂ	223
O, duhul meu.....	228
13. IUBIREA ȘI INIMA	229
14. DRAGOSTE ȘI ÎNSOȚIRE	234
Fie-vă frumoase toate.....	239

15. CEI DIN URMĂ ȘI CEI DIN TĂI	240
16. MOARTEA ȘI NEMURIREA	245
În ceasul Bucuriei.....	249
17. BINEFACEREA ȘI RUGĂCIUNEA.....	250
18. DINCOACE ȘI DINCOLO.....	255
Doamne, numai Tu.....	260
19. MĂRTURISIRE ȘI RĂSPUNDERE.....	261
20. ADEVĂR ȘI FALSITATE	266
Doamne-ai milă.....	270
21. PĂCATUL ȘI URMĂRILE.....	271
22. NUMELE BUN ȘI IUBIREA.....	276
Ca o gustoasă pâine.....	280
23. ÎNȘTIINȚAREA ȘI LUMINA.....	281
24. FAPTĂ ȘI RĂSPLATĂ	286
Doamne Dumnezeul nostru.....	291
25. ADEVĂR ȘI IMITAȚIE.....	292
26. ZIDIRE ȘI DĂRĂMARE.....	298
Doamne, nu vrem niciodată	303
27. PLANURILE ȘI REALIZAREA.....	304
28. CURĂȚIE ȘI VICLEȘUG	308
Rătăcitule, întoarce!	312
29. UNITATE ȘI DEZBINARE	313
30. DORINȚELE ȘI ÎMPLINIREA.....	317
Pentru Cine-mi pun?	321

CUNUNILE SLĂVITE

Cununile Slăvite.....	323
Strânge sfaturile bune.....	328
1. ÎNAINȚAȘI ȘI URMAȘI.....	329
2. ARME ȘI ROADE	334
Și vântul șoptește	339
3. MEDITAȚIE ȘI TRĂIRE	340
4. DEPĂRTARE ȘI AMINTIRE.....	345
Fii puternică și mare.....	350
5. AMENINȚARE ȘI IZBĂVIRE	351
6. CĂDEREA ȘI RIDICAREA	356
Har ceresc, condu-mă tu.....	361

7. ÎNFĂȚIȘAREA ȘI JUDECATA	362
8. PERMIS ȘI NEPERMIS	367
Nu mai plângeți, ochi iubiți.....	372
9. ÎNCREDEREA ȘI BIRUINȚA	373
10. TEAMĂ ȘI POCĂINȚĂ.....	378
Când ți-e greu.....	383
11. CĂILE BUNE ȘI CĂILE RELE.....	384
12. VOIINȚĂ ȘI REALIZARE	389
Și azi îmi pari	393
13. DURERE ȘI RĂBDARE	394
14. COPII ȘI PĂRINȚI	399
Ce puțin Tu mi-ai cerut	404
15. SALVARE ȘI RECUNOȘȚINȚĂ	405
16. NUMĂRAT ȘI ÎMPĂRȚIT	409
Te iubesc, Iisuse	414
17. IERTARE ȘI LAUDĂ.....	415
18. STĂPÂNIRE ȘI CONTROL.....	421
Ți-am spus, Iisuse	426
19. RĂBDAREA ȘI LOVITURILE.....	427
20. MUNCA ȘI LENEA.....	432
Am dorit să-Ți fiu.....	437
21. BUCURIA ȘI ÎNTRISTAREA.....	438
22. CUMPĂTAREA ȘI NECUMPĂTAREA	443
Domnul fie-vă în veac	448
23. RĂSPUNDERE ȘI ÎMPLINIRE	449
24. DAREA ȘI PRIMIREA	455
Ia-mă, Iisuse, ia-mă cu Tine	460
25. DOVADĂ ȘI CREDINȚĂ	461
26. BUCURIE ȘI ÎNTRISTARE.....	465
Cât holdele-s plecate	470
27. LĂRGIME ȘI ÎNGUSTIME	471
28. A ZICE ȘI A FACE	476
N-am loc nicăieri.....	481
29. VEDERE ȘI PREVEDERE	482
30. BINECUVÂNTAREA ȘI BLESTEMUL	487
Ce zi a fost aceea.....	492

1. Cartea Veșnică a Dumnezeului Veșnic începe cu Dumnezeu, fiindcă înainte de El n-a fost nimic.

El era din Veșnicie, mai înainte de orice altceva, tot ce a fost înainte de Început, când nu era decât El, Dumnezeul Veșnic din Care la un moment dat au ieșit pe rând toate cele ce au avut o naștere, formând începutul lumii.

2. Nu știm ce este Veșnicia aceea din care s-a născut Timpul, adică veacurile (cum scrie la Evrei 1, 2), prin Fiul Său.

Lumina care s-a exteriorizat din Dumnezeu-Tatăl, spre a începe, cu Ziua Întâi, Viața sub forma ei de azi, era Dumnezeu Fiul. Lumina Lui ne strălucește de atunci numai înainte. Înapoia Lui nu mai vedem nimic.

3. Nu știm nici ce formă avea Fericirea în care locuia Domnul Dumnezeu înainte de a ni se descoperi – atât cât ni se descoperă – Fericirea în care locuiește El acum.

Nu știm nici ce forme avea Viața care era în El mai înainte de a ni se descoperi – atâta cât ni se descoperă – Viața care este în El acum.

Nici n-avem nevoie să știm ceea ce nu ni s-a spus.

Ceea ce avem nevoie să știm, ni s-a spus.

Spre a le dori și a le avea prin credință.

4. Știm că lumea de acum a avut un început care a început cu Dumnezeu, Care era înainte de acest Început și Care a făcut Începutul acesta.

Că acest Început s-a făcut cu Dumnezeu, din Care a ieșit Cuvântul.

Din Cuvânt a ieșit Lumina,

din Lumină a ieșit Mișcarea, Ordinea, Viața...

O, ce slăvită cântare trebuie să fi fost acest Început!

5. Ce Dragoste Nemărginită trebuie să fi fost Aceea din care a ieșit ideea,

din care a ieșit Cuvântul,

din care a ieșit Lumina,

din care a ieșit Frumusețea și armonia atâtor Vieți care alcătuiesc Viața.

6. Din Dragoste s-a născut ideea – izvorul cântării.

Din Cântare s-a născut Cuvântul – izvorul Luminii.

Din Lumină s-a născut Frumusețea – izvorul Vieții.

7. Totul a fost făcut numai pentru ca noi să căpătăm această conștiință fericită de noi înșine,

spre a putea participa fericiți la fericirea Creatorului

și a Creațiunii Sale.

8. Dragostea care era Dumnezeu nu putea fi fericită singură. Ea a creat atunci dragostea noastră, spre a Se ferici pe Sine prin fericirea noastră.

Așa s-a născut Cântarea Eternă.

9. Când, după o iarnă friguroasă și îndelungată, apare prima zi de primăvară – ce cântec de lumină intonează primele raze strălucite ale unui soare cald peste câmpia care învie,

peste pădurile care se trezesc,

peste izvoarele care se bucură...

Așa este Dragostea lui Dumnezeu venind în viața noastră.

10. Dar cine poate descrie oare și cine poate măsura în adevăr puterea minunii, frumusețea strălucirii și intensitatea bucuriei

pe care le cuprinde transformarea unică și dumnezeiască a unui suflet prin iubire?

Numai Pustiul în care zăcuse de o veșnicie în întuneric și gheață – când l-a inundat deodată lumina și căldura – și-a putut da seama de nemărginirea dumnezeieștii minuni a Luminii care îl învie.

11. Așa a fost Venirea lui Hristos pe lume.

Așa este intrarea mântuirii lui Hristos într-un suflet.

Așa este nașterea din nou într-o viață omenească.

Și așa va fi A Doua Lui Venire în Împărăția Sa cea nouă.

12. Pogorârea porumbelului cu ramura verde a deschis corabia, a pecetluit jertfa și a dezvăluit larg, frumos și strălucit curcubeul Noului Legământ dintre Dumnezeu și Omenire.

Aceasta a făcut-o Duhul Sfânt la Venirea Lui.

13. Pogorârea porumbelului în corabie vestea sfârșitul lucrării făcute de Judecată și Dreptate și începutul lucrării făcute de iertare și dragoste. Chipul lui simboliza pacea, curajul și neprihănirea. Acestea sunt darurile aduse de Pogorârea Duhului Sfânt.

14. Pogorârea Porumbelului Sfânt la Iordan aducea tot aceeași Vestă Slăvită și închipuia tot aceleași virtuți slăvite:

Vestea cea Bună a Păcii cu Dumnezeu, care era și care este mesajul Evangheliei mântuitoare în Hristos; curajul, care însoțește până la supremul sacrificiu misiunea aceasta în lume,

și neprihănirea, care se capătă numai în acest unic fel – și care singură poate deschide Porțile Veșnice ale cerurilor și poate da dreptul de iertare și moștenire acolo la Masa Prezenței lui Dumnezeu.

15. Pogorârea Duhului Sfânt acest rost l-a avut; și acest Har l-a adus pe pământ.

El S-a pogorât în mijlocul apostolilor asemenea primului porumbel în mijlocul unor oameni trecuți printr-un potop – și care stăteau închiși și înfricoșați și ei ca într-o corabie îngustă.

Venirea Duhului Sfânt cu putere și cutremur le-a umplut și lor sufletele de pace, de curaj și de neprihănire: pacea și părtașia lor cu Dumnezeu, curajul în lupta lor cu satana și neprihănirea în toată ființa lor în desfășurarea acestei lupte și în păstrarea acestei păci.

16. După trecerea noastră – la nașterea din nou, prin răscumpărarea Jertfei Crucii – ca prin Golgota noastră, în viața noastră, a fiecăruia din-

tre noi, trebuie să aibă loc Pogorârea Duhului Sfânt, revărsarea puterii Lui, care ne aduce și nouă pacea, curajul și neprihănirea.

Și anume pacea cu Dumnezeu și pacea lui Dumnezeu.

Apoi curajul din Dumnezeu și curajul pentru Dumnezeu.

Și rodul acestora: neprihănirea în Dumnezeu și neprihănirea cu Dumnezeu.

17. Cântarea este ceva atât de legat de inima noastră, încât fiecare simțim o adâncă nevoie de a cânta sau de a asculta o cântare.

Fără cântare nu putem fi, ca fără iubire. Căci acestea amândouă merg totdeauna împreună.

Cine iubește, acela și cântă. Cine cântă, acela și iubește.

Cânți pentru ceea ce iubești. Și iubești aceea pentru care cânti.

18. Cine iubește lumea cântă pentru lume. Și cine cântă cântece lumești, acela dovedește că iubește lumea.

Cine Îl iubește pe Dumnezeu, acela are mereu pe buze cântarea Domnului.

Căci cine iubește nu poate fără cântare.

19. Binecuvântată să fie viața aceluia care, iubindu-L pe Dumnezeu, nu poate fără cântarea Domnului.

Fericit este și fericit să fie în veci sufletul care pune legământ și hotărâre sfântă să cânte numai Domnului.

Nimic nu este mai vrednic de laudă decât Domnul

și nimeni nu va fi mai lăudat cândva decât acela care a cântat mai mult și mai frumos Domnului.

20. Pentru toate lucrurile și ființele de pe pământ pot fi găsite mijloace de comparație: unul bun poate fi măsurat cu unul și mai bun.

Unul frumos, cu altul și mai frumos.

Unul înțelept, cu altul și mai înțelept.

Numai Dumnezeu este incomparabil. El n-are nici măsură, nici soț.

Dumnezeul nostru, Tu ești Nemărginit.

Slavă veșnică Ție!

Amin.

2. MĂRGINIRE ȘI NEMĂRGINIRE

1. Și dacă pe pământ nu găsim totuși nici un mijloc de comparație și de măsură pentru ceva, atunci avem lumea cerească și veșnică, față de care tot ceea ce este pământesc și trecător este nespus de puțin, de mic și de slab.

Când fără de seamăn ar părea el aici, atunci noi spunem: Frumos ca soarele. Înalt cât cerul. Dulce ca lumina...

Numai pentru Dumnezeu, Făcătorul tuturor acestor frumuseți, nu găsim nimic despre care să spunem că El este așa.

2. Pentru Dumnezeu nu se găsește nimic spre a se putea spune: El este atât de mare, sau El este așa de bun, ori El este așa de bogat, așa de frumos, așa de veșnic...

Cu El nimic și nimeni nu poate să se asemene sau să se măsoare.

El este totdeauna și mai mare. Și mai bun. Și mai frumos.

Și mai adânc. Și mai mult...

Infinit mai mult.

3. Oricât de mult am face pentru Dumnezeu, El merită și mai mult.

Oricât de mult L-am iubi, se cuvine să-L iubim și mai mult.

Oricât de frumos L-am cânta, El este vrednic de și mai frumos.

4. Pe lângă ceea ce dragostea ne încredințează că Îi suntem datori lui Dumnezeu, oricât am fi făcut nu înseamnă încă nimic.

Căci și a-I da ceva este un har. Fiindcă de la El avem tot ceea ce Îi dăm.

Numai dragostea de a-I da, singură ea este de la noi.

5. Toate făgăduințele lui Dumnezeu lăsate nouă în Sfântul Său Cuvânt din Scripturi sunt întru totul adevărate și vrednice de a fi crezute.

Pentru că se vor împlini și în Viitor întocmai cum s-au împlinit și în Trecut.

6. Când Domnul Dumnezeu făcuse făgăduința, ai Lui încă stăteau departe și chinuiți.

Dar cei care se bizuiau pe Domnul nu s-au îndoit câtuși de puțin că El are puterea să-i aducă și că El îi va și aduce și îi va așeza iarăși în Canaanul pe care li-l făgăduise.

Tot ce făgăduiește Gura lui Dumnezeu, Măinile Lui au puterea să înfăptuiască.

7. După cum Dumnezeu Tatăl l-a scos pe poporul Său din robie și l-a dus în Canaan,

tot așa de adevărat este că Hristos, Mântuitorul și Dumnezeuul nostru, îi va scoate și îi va izbăvi pe toți cei care cred și se încred în El, din orice apăsare și necaz, până ce îi va duce și El și îi va așeza pe veci în acel loc fericit și binecuvântat pe care a spus El că Se duce să li-l pregătească la Tatăl.

Cei ce cred asta vor ajunge s-o vadă.

8. Când Împăratul vorbește, atunci toate tac.

Și acei de sus, nu numai acei de jos.

Iar dacă la glasul Lui ascultă cei mari, cum vor putea să nu asculte cei mici?

Dacă iau aminte cerurile, – de ce nu ia oare și pământul?

9. Cuvântul lui Dumnezeu și laudele Numelui Său Sfânt sunt ceva atât de însemnat, încât și cerurile, și pământul iau aminte. Și trebuie să ia aminte la ele.

Ce cutremurător de Sfânt este Cuvântul lui Dumnezeu!

Cât de pătruns de acest lucru trebuie să fie orice om care rostește cu gura lui acest înfocat Cuvânt!

10. Cerul ia aminte la orice cuvânt rostit de gura ta, omule (Mt 12, 36-37).

Pământul, la fel.

Numai tu nu iei seama ce vorbești?

Cei din cer te aud. Cei de pe pământ te văd ce vorbești și ce faci.

Atâția se îngrozesc ce vorbești. Numai tu, omule, nu?

11. Când se propovăduiește Cuvântul lui Dumnezeu, cerurile iau aminte și ascultă... Tu, omule, cum ascuți la El?

Luați aminte cum ascultați – ne înștiințează Hristos (Lc 8, 18).

Pentru că cine nu ascultă Cuvântul lui Hristos, acela nici nu-l va înțelege niciodată (In 8, 43).

12. A ține seama de trecut este o mare înțelepciune.

Nimeni nu se va putea îndrepta niciodată în viitor, dacă nu-și va aduce aminte, ca să tragă învățatură din cele petrecute mai demult.

Toată istoria trecutului este o carte plină de învățăminte, de care orice om care vrea să ajungă bine trebuie să țină seama cu grijă.

13. Nimeni dintre noi n-a crescut învățat.

Până la noi, câți înaintași ai noștri au muncit din greu, au luptat și s-au jertfit pentru ca noi astăzi să ne putem bucura de-o stare pe care ei, sute și mii de ani, n-au avut-o, dar au muncit pentru ca s-o avem noi.

14. Câte mijloace care ne ușurează și ne înfrumusețează astăzi viața noastră, părinții noștri nu le-au avut!

Câtă experiență ne-a rămas de la ei!

Câte învățăminte din munca și din lupta lor!

Câte binefaceri în urma jertfelor lor!

Cât de îndatorați le suntem!

Cât de recunoscători trebuie să le fim!

15. Să ia bine seama orice tânăr la aceste adevăruri.

Căci, dacă nu se va simți adânc legat de rădăcina sănătoasă a credinței înaintașilor săi, nici nu va putea crește drept.

Nici nu va putea avea urmași buni și roade vrednice.

Pomul rupt de rădăcina sa se usucă și piere.

16. Ce rău este uneori că îi merge omului bine!

Și cât de atent și veghetor trebuie să fie un credincios al Domnului

când începe să-i meargă lucrurile din plin!

Și când începe să nu mai aibă nici o cruce apăsătoare pe umerii săi. Și nici o sarcină sub care să sufere.

17. Adeseori moartea credinței vine din comoditate. Din liniștea lumească vine slăbirea râvnei.

Și înghețarea rugăciunii,

și pierderea curăției,

și părăsirea adunării, și adormirea vegherii, și întinarea neprihănitii...

și uitarea țintei, și lepădarea legământului, și dezbinarea frăției,

și, după toate acestea, părăsirea lui Dumnezeu.

18. Într-o astfel de stare, dacă mila Domnului nu trimite după cel ajuns în această prăpastie câinele cel dureros, dar salvator, al suferinței, omul căzut acolo, acolo și piere pe veci.

Singura salvare dintr-o astfel de moarte este numai suferința.

19. Dacă vom mai scăpa vreodată de aici, aș vrea să strig cu glas de tunet tuturor fraților, ca să fie treji de o mie de ori mai mult atunci când toate le merg bine lumește...

Căci acolo inima se îngroșă...

mintea se îngroșă...

duhul se lățește,

iar sufletul se leapădă de Dumnezeu, Ziditorul lui.

Și nesocotește stânca mântuirii sale...

Aceasta este cea mai cumplită sinucidere.

20. Cuvintele înștiințărilor sfinte trebuie să ne umple inimile de teamă și mintea totdeauna de o atentă veghere.

Pentru că ele ne aduc aminte că Dumnezeu nu este numai dragoste, ci este și dreptate și gelozie.

Că mâinile Lui nu se întind numai să mântuiască, ci să și pedepsească.

Și că focul Lui nu numai luminează și încălzește, ci și arde.

Dumnezeul nostru, nu ne lăsa să le uităm niciodată!

Amin.

*Cântăm Domnului, cântăm
o Cântare Nouă
când genunchii ni-i plecăm
și ni-s ochii rouă;
înspre ceruri înălțăm
mâinile-amîndouă
și-I cântăm, cântăm, cântăm
o Cântare Nouă...*

*Cei ce Te-adorăm
Ție Îți cântăm,
Dumnezeu Preasfânt,
Te slăvim în cor,
Scump Mântuitor,
cu un dulce cânt...*

*Vrednic ești Tu-n veci să-Ți dăm
slava cea mai mare,
și nainte Ta să stăm
numa-n adorare,
și-n viață să umblăm
numa-n ascultare,
să-Ți cântăm, cântăm, cântăm
slava cea mai mare...*

*Doamne, noi să nu-ncetăm
veșnica mărire,
ci smeriți să-Ți arătăm
veșnica iubire,
pentru tot ce-Ți datorăm
veșnica slujire,
să-Ți cântăm, cântăm, cântăm
Veșnica Mărire...*

3. FOCUL ȘI ÎNȘTIINȚAREA

1. Când focul lui Dumnezeu începe să ardă, atunci arde până în fundul locuinței morților,
până în fundul sufletului,
până în fundul păcatelor,
până în fundul conștiinței.
Și uneori până în fundul mormântului și până la capătul urmașilor.

2. De aceea voi, care ziceți cu ușurință: „Mai bine să fi căzut în mâinile lui Dumnezeu”,
mai degrabă îngroziți-vă!
Și mai bine feriți-vă de păcat. Ori pocăiți-vă cu grabă și cu lacrimi amare, până când n-ați ajuns încă să cădeți în aceste mâini.
Căci numai aceia care au căzut în mâinile mâniei lui Dumnezeu știu cât de amar se mai poate scăpa din ele, când se mai scapă.

3. Nu-L întărâtați pe Domnul la gelozie (I Rg 14, 22).
Sunteți oare voi mai tari decât El? (I Cor 10, 22).
Nu-L mâniați pe Dumnezeu prin urâciuni (Deut 32, 16),
pentru ca nu cumva focul mâniei Sale să se aprindă împotriva a ceea ce faceți.
Și să înceapă să vă ardă. Că nu-i nimic să-l mai poată stinge, până sfârșește de ars ceea ce merită ars.

4. Temeți-vă și mai mult voi, cei care păcătuiți de multă vreme, dar încă n-a venit peste voi focul mâniei Lui.
Căci cu cât se adună mai multe gunoarie în voi, cu atât veți fi arși mai necruțător când va veni ceasul focului.

5. Ridicarea mâinii spre cer este și legământ, și juruință.
Este legământ față de cei iubiți, pentru făgăduințele răbdării lor smerite și ale iubirii lor ascultătoare, când dorește să le facă și mai de neclintit încredințarea.